ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (ôsma komora)

zo 4. októbra 2007 *

Vo veci C-144/06 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 17. marca 2006,

Henkel KGaA, so sídlom v Düsseldorfe (Nemecko), v zastúpení: C. Osterrieth, Rechtsanwalt,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT), v zastúpení: G. Schneider, splnomocnený zástupca,

žalovaný v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: nemčina.

SÚDNY DVOR (ôsma komora),

v zložení: predseda ôsmej komory E. Juhász (spravodajca), sudcovia J. Malenovský a T. von Danwitz,

generálny advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
tajomník: B. Fülöp, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 24. mája 2007,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednávaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojím odvolaním Henkel KGaA (ďalej len „Henkel“) žiada zrušenie rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev zo 17. januára 2006, Henkel/ÚHVT (T-398/04, neuverejnený v Zbierke, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým uvedený súd zamietol jeho žalobu smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia druhého odvolacieho senátu Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT) zo 4. augusta 2004 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) o zamietnutí zápisu ochrannej známky.

Právny rámec

2 Článok 7 ods. 1 písm. b) nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146) stanovuje:

„1. Do registra sa nezapíšu:

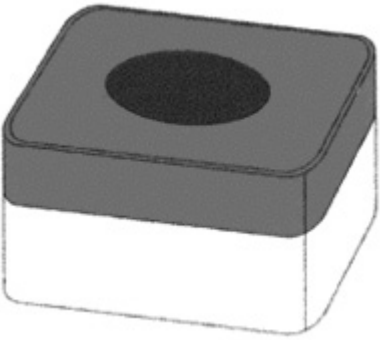
…

b) ochranné známky, ktoré nemajú rozlišovaciu spôsobilosť“.

Okolnosti predchádzajúce sporu

3 Henkel podal 28. septembra 1998 na ÚHVT prihlášku ochrannej známky Spoločenstva podľa nariadenia č. 40/94.

4 Prihlasovaná ochranná známka Spoločenstva je toto obrazové označenie (ďalej len „prihlasovaná ochranná známka“):

5 Výrobky uvedené v prihláške patria do tried 1, 3 a 21 v zmysle Niceskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známok z 15. júna 1957 v revidovanom a doplnenom znení a najmä, čo sa týka výrobkov patriacich do triedy 3, zodpovedajú tomuto opisu: „prípravky na umývanie riadu a pranie bielizne“.

6 Henkel si uplatňoval právo prednosti na základe prihlášky podanej v Nemecku 18. júna 1998, ktorá uvádzala rovnakú prihlasovanú ochrannú známku.

7 Po rozhodnutí z 1. októbra 1999, ktorým prieskumový pracovník prihlášku v zmysle článku 7 ods. 1 písm. b) a d) nariadenia č. 40/94 zamietol, Henkel podal 19. novembra 1999 na ÚHVT odvolanie proti tomuto rozhodnutiu podľa článkov 57 až 59 nariadenia č. 40/94.

8 Napadnutým rozhodnutím druhý odvolací senát ÚHVT zamietol podané odvolanie. Odvolací senát v podstate zastáva názor, že prihlasovaná ochranná známka nemá rozlišovaciu spôsobilosť v zmysle článku 7 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94 vo vzťahu k výrobkom uvedeným v prihláške.

Žaloba pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

9 Henkel s cieľom zrušiť napadnuté rozhodnutie podal 8. októbra 2004 na Súd prvého stupňa žalobu. Na podporu svojej žaloby Henkel uviedol dva žalobné dôvody. Tieto dôvody, a teda celá žaloba, boli zamietnuté Súdom prvého stupňa.

10 Podľa prvého žalobného dôvodu založeného na porušení článku 7 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94 ÚHVT nesprávne uplatnil kritériá posudzovania rozlišovacej spôsobilosti.

11 Henkel v prvom rade vytýkal ÚHVT, že nevykonal posúdenie rozlišovacej spôsobilosti v čase podania prihlášky a že nepreskúmal, aký bol v tomto čase zvyčajný tvar výrobkov predávaných na trhu. Henkel ďalej tvrdí, že ÚHVT nemohol potvrdiť, že jednotlivé farby označenia zodpovedajú jednotlivým aktívnym prvkom, pretože tento výber farieb a ich kombináciu zvolil Henkel na základe vlastného uváženia.

12 Henkel ďalej uviedol, že nebolo zohľadnené uznesenie Bundespatentgericht (Spolkový patentový úrad), ktorým rozhodol, že označenie, ktorého zápis sa žiadal na Deutsches Patent- und Markenamt (nemecký úrad priemyselného vlastníctva), má rozlišovaciu spôsobilosť vo vzťahu k prípravkom do pračiek a umývačiek riadu.

13 Henkel nakoniec uviedol, že ÚHVT vykonal zápis viacerých označení podobných prihlasovanej ochrannej známke.

14 ÚHVT pred Súdom prvého stupňa naopak uviedol, že spotrebiteľ nevníma dotknuté označenie ako označenie obchodného pôvodu výrobku, ale len ako zobrazenie samotného výrobku. Pokiaľ ide o rozhodnutie Bundespatentgericht, to bolo zohľadnené, avšak nie je pre ÚHVT záväzné. Čo sa týka skoršej rozhodovacej praxe, ÚHVT uviedol, že súd Spoločenstva je povinný rozhodovať nezávisle o predloženom návrhu a najmä nie je vôbec viazaný predchádzajúcimi nezákonnými rozhodnutiami. Navyše prípady, ktoré uviedol Henkel, neboli porovnateľné s týmto prípadom.

15 Súd prvého stupňa konštatoval, že Henkel obmedzil svoj dôvod na „prípravky na umývanie riadu a pranie bielizne“ a že tieto výrobky patria do bežnej spotreby, pri ktorej stupeň pozornosti spotrebiteľov pri ich kúpe nie je vysoký. Pokiaľ ide o rozlišovaciu spôsobilosť prihlasovanej ochrannej známky, po tom, čo pripomenul právne zásady zavedené judikatúrou v tejto oblasti, uviedol, že posúdenie tejto rozlišovacej spôsobilosti nemôže viesť k inému výsledku v prípade, že ide o trojrozmernú ochrannú známku, ktorú predstavuje samotný výrobok, ako v prípade obrazovej ochrannej známky, ktorú predstavuje verné zobrazenie toho istého výrobku.

16 Súd prvého stupňa popri tom, ako upresnil, že na účely posúdenia rozlišovacej spôsobilosti prihlasovanej ochrannej známky je potrebné analyzovať celkový dojem, ktorý toto zobrazenie vyvoláva, čo nie je v rozpore s postupným preskúmaním jednotlivých prvkov, ktoré ho vytvárajú (rozsudky z 11. novembra 1997, SABEL, C-251/95, Zb. s. I-6191, bod 23, a zo 16. septembra 2004, SAT.1/ÚHVT, C-329/02 P, Zb. s. I-8317, bod 35), vykonal analýzu prvkov ochrannej známky a potom vykonal celkové posúdenie. Po tomto celkovom posúdení Súd prvého stupňa rozhodol, že prihlasovaná ochranná známka neumožňuje odlíšiť dotknutý výrobok od výrobkov iných podnikov.

17 Súd prvého stupňa doplnil, že toto posúdenie nemôže byť spochybnené ani skutočnosťou, že Henkel bol v čase podania prihlášky jediný, kto uvádzal na trh výrobky v tvare, ktorého zobrazenie je označenie, ktorého zápis sa žiada, ani skoršími zápismi. Pokiaľ ide o zápis národnej ochrannej známky, Súd prvého stupňa zdôraznil, že ten môže byť zohľadnený, avšak nezaväzuje ÚHVT, s tým, že systém ochranných známok Spoločenstva predstavuje samostatný systém tvorený súborom právnych noriem, ktorý sleduje preň špecifické ciele, pričom jeho uplatnenie je nezávislé od ktoréhokoľvek vnútroštátneho systému a spôsobilosť označenia pre zápis ako ochrannej známky Spoločenstva sa musí posudzovať len na základe príslušnej právnej úpravy Spoločenstva.

18 Pokiaľ ide o rozhodnutia ÚHVT o zapísaní, Súd prvého stupňa pripomenul, že hoci skutkové alebo právne dôvody uvedené v skoršom rozhodnutí môžu predstavovať argumenty na podporu žalobného dôvodu založeného na porušení nariadenia č. 40/94, nič to však nemení na skutočnosti, že sa zákonnosť rozhodnutí odvolacích senátov musí posudzovať výlučne na základe tohto nariadenia, tak ako je vykladané súdom Spoločenstva, a nie na základe skoršej rozhodovacej praxe, ktorá mu predchádzala. Okrem toho podľa Súdu prvého stupňa ochranné známky uvedené spoločnosťou Henkel neboli celkom porovnateľné s prihlasovanou ochrannou známkou v tejto veci buď z dôvodu, že uvedené výrobky neboli rovnaké, alebo dotknuté označenia obsahovali aj iné prvky ako základné geometrické útvary.

19 Druhý žalobný dôvod bol založený na zneužití diskrečnej právomoci a zásady rovnosti zaobchádzania. Henkel sa domnieval, že tým, že ÚHVT zamietol zápis prihlasovanej ochrannej známky, hoci zapísal podobné ochranné známky, zneužil svoju diskrečnú právomoc a porušil zásadu rovnosti zaobchádzania. Navyše Henkel uviedol, že ak by toleroval takúto situáciu bez toho, aby získal náhradu vo forme zapísania vlastnej ochrannej známky, bol by diskriminovaný, čo by narazilo na zásadu voľného pohybu tovaru uvedenú v článku 28 ES. Henkel ešte dodal, že cieľ harmonizácie sledovaný nariadením č. 40/94, ako vyplýva z jeho prvého a tretieho odôvodnenia, je možné dosiahnuť len v prípade, že jednotné hmotné právo bude jednotne vykladané.

20 ÚHVT tvrdil, že keďže rozhodnutie o zápise patrí do vymedzenej právomoci, zákonnosť rozhodnutia nemôže byť spochybnená skoršou rozhodovacou praxou ÚHVT, či už bola zákonná, alebo nie.

21 Súd prvého stupňa pripomenul, že rozhodnutia, ktoré majú odvolacie senáty prijímať v zmysle nariadenia č. 40/94 týkajúceho sa zápisu označenia ako ochrannej známky Spoločenstva, patria do výkonu vymedzenej právomoci a nie diskrečnej právomoci (rozsudok z 15. septembra 2005, BioID/ÚHVT, C-37/03 P, Zb. s. I-7975, bod 47). Súd prvého stupňa predpokladal, že Henkel svojím druhým dôvodom v skutočnosti uviedol, že nedošlo k zneužitiu diskrečnej právomoci zverenej ÚHVT, ale k tomu, že ÚHVT zapísal ako ochranné známky podobné označenia, avšak odmietol prihlášku dotknutej ochrannej známky. Podľa Súdu prvého stupňa bol teda tento dôvod podobný s časťou argumentov, ktoré Henkel už uviedol na podporu svojho prvého dôvodu, a preto bol neúčinný.

Návrhy účastníkov konania

22 Svojím odvolaním Henkel navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal ÚHVT na náhradu trov konania.

23 ÚHVT navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie,

— zaviazal Henkel na náhradu trov konania.

O odvolaní

Argumentácia účastníkov konania

24 Na podporu svojho odvolania Henkel uvádza jediný dôvod založený na porušení článku 7 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94, ku ktorému došlo nesprávnym právnym a skutkovým posúdením požiadaviek rozlišovacej spôsobilosti prihlasovanej ochrannej známky. Henkel sa domnieva, že Súdny dvor by mal po právnej stránke správne posúdiť právne otázky, ktoré vznikajú na základe skutkových okolností v tejto veci, pretože Súd prvého stupňa nesprávne uplatnil právny pojem „ochranná známka, ktorá nemá rozlišovaciu spôsobilosť".

25 Podľa spoločnosti Henkel Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol, že prihlasovaná ochranná známka nevykazuje dostatočnú rozlišovaciu spôsobilosť v zmysle článku 7 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94. Podľa tohto ustanovenia však môže byť vyžadovaný iba minimálny stupeň rozlišovacej spôsobilosti (rozsudok z 20. septembra 2001, Procter & Gamble/ÚHVT, C-383/99 P, Zb. s. I-6251, bod 40). V dôsledku toho bolo potrebné len preskúmať, či prihlasovaná ochranná známka je spôsobilá identifikovať tovar, pre ktorý sa prihlasuje, ako tovar pochádzajúci z určitého podniku, a odlíšiť ho tým od tovarov z iných podnikov (rozsudok zo 4. mája 1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 a C-109/97, Zb. s. I-2779, bod 46).

26 Henkel tvrdí, že každý výrobca používa iné zafarbenia, aby odlíšil svoje výrobky od výrobkov svojich konkurentov. Z tohto dôvodu sa znázornenie výrobku vždy výrazne nachádza na prednej strane balenia, a toto zobrazenie výrobku je teda vnímané verejnosťou ako označenie jeho výrobcu.

27 Henkel tvrdí, že je nesprávna premisa Súdu prvého stupňa, podľa ktorej stupeň pozornosti priemerného spotrebiteľa, čo sa týka vzhľadu výrobku, nie je vysoký, pretože tento výrobok sa zvyčajne predáva v balení, na ktorom sú tiež uvedené slovné údaje o zložení výrobku a jeho určení. Rovnako je nesprávne tvrdenie, že ide o lacné výrobky každodennej spotreby, ktoré spotrebitelia kupujú bez vyššieho stupňa pozornosti a bez hlbšieho skúmania výrobku. Henkel tvrdí, že verejnosť vyvodzuje zo sporného obrazového označenia veľké množstvo informácií, ktoré siahajú oveľa ďalej, ako by stačilo na označenie pôvodu výrobku.

28 Navyše Henkel vo svojej replike tvrdí, že Súd prvého stupňa skreslil skutočnosti, keď uviedol, že išlo o spôsob zobrazenia výrobku, ktorý sa zdá byť najprirodzenejší. Dotknuté označenie v skutočnosti nemalo tvar, ktorý by mohol byť považovaný za „pravdepodobný tvar“, vzhľadom na to, že zložené vrstvy sa jasne odlišujú jedna od druhej svojím zafarbením, ktoré bolo zvolené úplne voľne, ako aj pre čistiace prostriedky nezvyčajné použitie tmavej farby a oválneho tvaru.

29 ÚHVT považuje odvolanie za neprípustné. Uvádza, že Henkel neupresnil, akého nesprávneho právneho posúdenia sa Súd prvého stupňa dopustil, a že výhrady sa týkajú výsledku preskúmania vnímania spotrebiteľov. Podľa ÚHVT sa treba na tento postup pozerať ako na patriaci do oblasti konštatovania skutkového stavu a nie ako patriaci do rámca právneho posúdenia. Posúdenie skutkového stavu a dôkazných prostriedkov nepredstavuje s výnimkou prípadov ich skreslenia alebo zmeny právnu otázku, ktorá by ako taká podliehala preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolacieho konania.

30 ÚHVT tvrdí, že rôzne uvedené problémy (najmä otázky, či sa stalo bežnou praxou na trhu, že tvar a farba tabliet označujú pôvod výrobku, či verejnosť vyvodzuje z priameho zobrazenia výrobku informáciu o jeho obchodnom pôvode alebo či je možné vyvodiť zo skúsenosti, že stupeň pozornosti priemerného spotrebiteľa, čo sa týka vzhľadu výrobku, nie je vysoký v prípade, že dotknutý výrobok je predávaný v obale, na ktorom sú tiež uvedené slovné údaje o zložení výrobku a jeho určení) sú skutkovými otázkami. ÚHVT sa navyše domnieva, že Súd prvého stupňa neskreslil skutočnosti ani nezanedbal individuálne vlastnosti označenia (najmä tretej farby výrobku).

31 ÚHVT sa nakoniec domnieva, že niektoré výhrady, ktoré uviedol Henkel vo svojej replike, nemôžu byť preskúmané podľa článku 42 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, pretože neboli predložené včas. V každom prípade sú však tieto výhrady neúčinné vo veci samej.

Posúdenie Súdnym dvorom

32 V prvom rade Henkel vytýka Súdu prvého stupňa, že nesprávne právne posúdil požiadavky rozlišovacej spôsobilosti prihlasovanej ochrannej známky.

33 Podľa článku 7 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94 sa do registra nezapíšu ochranné známky, ktoré nemajú rozlišovaciu spôsobilosť.

34 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že rozlišovacia spôsobilosť ochrannej známky v zmysle tohto článku znamená, že táto ochranná známka je spôsobilá identifikovať výrobok, pre ktorý sa zápis žiada, ako výrobok pochádzajúci od určitého podniku, a teda odlíšiť tento výrobok od výrobkov iných podnikov (rozsudky z 29. apríla 2004, Procter & Gamble/ÚHVT, C-473/01 P a C-474/01 P, Zb. s. I-5173, bod 32, a z 21. októbra 2004, ÚHVT/Erpo Möbelwerk, C-64/02 P, Zb. s. I-10031, bod 42).

35 Táto rozlišovacia spôsobilosť sa musí posudzovať na jednej strane vo vzťahu k výrobkom a službám, pre ktoré sa zápis žiada, a na druhej strane vo vzťahu k tomu, ako tieto výrobky vníma príslušná skupina verejnosti (rozsudky z 29. apríla 2004, Procter & Gamble/ÚHVT, už citovaný, bod 33, a z 22. júna 2006, Storck/ÚHVT, C-25/05 P, Zb. s. I-5719, bod 25).

36 Podľa ustálenej judikatúry nie sú kritériá posudzovania rozlišovacej spôsobilosti trojrozmerných ochranných známok tvorených vzhľadom samotného výrobku odlišné od kritérií uplatniteľných na iné kategórie ochranných známok. V rámci uplatnenia týchto kritérií je však potrebné zohľadniť skutočnosť, že vnímanie priemerným spotrebiteľom nie je nevyhnutne rovnaké v prípade trojrozmernej ochrannej známky tvorenej vzhľadom samotného výrobku a v prípade slovnej alebo obrazovej ochrannej známky, ktorá spočíva v označení nezávislom na vzhľade výrobkov, ktoré označuje. V skutočnosti priemerní spotrebitelia nemajú pri absencii akéhokoľvek grafického alebo slovného prvku vo zvyku odvodzovať pôvod výrobkov od ich tvaru alebo tvaru ich obalu, a preto by mohlo byť náročnejšie preukázať rozlišovaciu spôsobilosť vo vzťahu k takejto trojrozmernej ochrannej známke než vo vzťahu k slovnej alebo obrazovej ochrannej známke (rozsudky zo 7. októbra 2004, Mag Instruments/ÚHVT, C-136/02 P, Zb. s. I-9165, bod 30, ako aj Storck/ÚHVT, už citovaný, body 26 a 27).

37 Za týchto podmienok jedine ochranná známka, ktorá sa výrazným spôsobom odlišuje od normy alebo zvykov odvetvia, a tým je spôsobilá plniť svoju základnú funkciu označenia pôvodu, nie je pozbavená rozlišovacej spôsobilosti v zmysle článku 7 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94 (rozsudky z 12. januára 2006, Deutsche SiSi-Werke/ÚHVT, C-173/04 P, Zb. s. I-551, bod 31, a Storck/ÚHVT, už citovaný, bod 28).

38 Táto judikatúra, ktorá sa vyvinula pre trojrozmerné ochranné známky tvorené vzhľadom samotného výrobku, platí rovnako, ak je ako v prejednávanej veci prihlasovaná ochranná známka obrazovou ochrannou známkou tvorenou dvojrozmerným zobrazením predmetného výrobku. V podobnom prípade ochranná známka tiež nespočíva v označení nezávislom od vzhľadu výrobkov, ktoré označuje (rozsudok Storck/ÚHVT, už citovaný, bod 29).

39 Je potrebné pripomenúť, že na účely posúdenia, či ochranná známka má rozlišovaciu spôsobilosť, je relevantný celkový dojem, ktorý vyvoláva. Z toho však nevyplýva, že by nebolo možné najskôr vykonať postupné preskúmanie jednotlivých prvkov použitých pri tejto ochrannej známke. Pri celkovom posúdení totiž môže byť užitočné skúmať každý jednotlivý prvok dotknutej ochrannej známky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. júna 2005, Eurocermex/ÚHVT, C-286/04 P, Zb. s. I-5797, body 22 a 23, ako aj tam citovanú judikatúru).

40 Z napadnutého rozsudku vyplýva, že Súd prvého stupňa správne identifikoval a uplatnil na tento prípad kritériá stanovené judikatúrou.

41 Súd prvého stupňa teda najskôr správne preskúmal prvky tvoriace vzhľad prihlasovanej ochrannej známky, akými sú tvar tablety a použité farby, aby ďalej analyzoval celkový dojem, a tým zistil, či táto ochranná známka plní alebo neplní svoju funkciu označenia pôvodu.

42 Súd prvého stupňa sa po tom, čo teda postupne preskúmal v bodoch 32 až 35 napadnutého rozsudku pravouhlý tvar tvoriaci prihlasovanú ochrannú známku, dve farebné vrstvy a oválne jadro modrej farby v prostriedku vrchnej červenej vrstvy tablety, domnieval, že tieto prvky nestačia na priznanie rozlišovacej spôsobilosti prihlasovanej ochrannej známke.

43 Pokiaľ ide o celkové posúdenie týchto prvkov, Súd prvého stupňa v bode 39 napadnutého rozsudku rozhodol, že „celkový dojem, ktorý dotknuté označenie vyvoláva, sa obmedzuje na zobrazenie prípravkov do umývačiek riadu a pračiek v tvare tablety, v ktorej sú jednotlivé aktívne chemické prvky spojené dekoratívnym a atraktívnym spôsobom z dvoch farebných vrstiev, červenej a bielej, a na ktorej je v červenej vrstve vložené modré oválne jadro. Vzhľadom na to, že spotrebiteľ nie je zvyknutý rozoznať podľa tvaru a farieb informáciu o obchodnom pôvode výrobku…, že existencia dvoch vrstiev, ako aj pridanie oválneho jadra odlišnej farby je riešením, ktoré sa prirodzene vybaví, keď ide o zobrazenie prípravkov do umývačiek riadu a pračiek v tvare

tablety…, a že čo sa týka základných farieb bežne používaných v danom odvetví, zvolené farby nemajú takú povahu, že by upútali pozornosť spotrebiteľov…, celkový dojem, ktorý označenie vyvoláva, neoznamuje dotknutej verejnosti, že práve toto zobrazenie výrobku označuje jeho obchodný pôvod. Preto prihlasovaná ochranná známka neumožňuje priemernému, bežne informovanému a primerane pozornému a obozretnému spotrebiteľovi uvedených výrobkov, aby bez ďalšej analýzy a vynaloženia osobitnej pozornosti odlíšil dotknutý výrobok od výrobkov iných podnikov…“.

44 Zdá sa teda, že na jednej strane Súd prvého stupňa svoje posúdenie rozlišovacej spôsobilosti prihlasovanej ochrannej známky opieral o celkový dojem, ktorý vyvoláva tvar a usporiadanie farieb tejto ochrannej známky, a na druhej strane, že preukázal, že táto ochranná známka neumožňuje odlíšiť výrobok od výrobkov konkurentov v dotknutom odvetví.

45 V dôsledku rozhodnutia, že prihlasovaná ochranná známka nemá rozlišovaciu spôsobilosť v zmysle článku 7 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94, Súd prvého stupňa sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia vzhľadom na toto ustanovenie a príslušnú judikatúru Súdneho dvora.

46 Preto je potrebné zamietnuť túto výhradu ako neprípustnú.

47 Po druhé, pokiaľ ide o výhradu týkajúcu sa uplatnenia konkrétnych kritérií vyplývajúcich z článku 7 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94 a citovanej judikatúry Súdom prvého stupňa, treba uviesť, že obsahuje posúdenie skutkovej povahy.

48 Konkrétne zistenie existencie alebo neexistencie výraznej odlišnosti v zmysle bodu 37 tohto rozsudku predstavuje skutkové posúdenie.

49 Len Súd prvého stupňa má právomoc na jednej strane zistiť skutkový stav okrem prípadov, keď skutková nesprávnosť týchto zistení by vyplývala z písomností v spise, ktoré mu boli predložené, a na druhej strane tento skutkový stav posúdiť. Posúdenie skutkového stavu teda nepredstavuje okrem prípadov skreslenia dôkazov, ktoré mu boli predložené, právnu otázku predloženú ako takú Súdnemu dvoru v rámci odvolania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. septembra 2002, DKV/ÚHVT, C-104/00 P, Zb. s. I-7561, bod 22, ako aj z 29. apríla 2004, Henkel/ÚHVT, C-456/01 P a C-457/01 P, Zb. s. I-5089, bod 41).

50 V tejto súvislosti treba uviesť, že skreslenie skutkového stavu alebo predložených dôkazných prostriedkov tvrdil Henkel po prvýkrát pred Súdom prvého stupňa až vo svojej replike. V dôsledku toho so zreteľom na článok 42 ods. 2 rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe článku 118 tohto istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní nemôže skreslenie skutkového stavu predstavovať v tejto veci prípustný dôvod.

51 Treba dodať, že zistenia týkajúce sa vlastností príslušnej skupiny verejnosti a týkajúce sa pozornosti, vnímavosti alebo prístupu spotrebiteľov v napadnutom rozsudku tiež patria do oblasti skutkového posúdenia.

52 Za týchto podmienok musí byť výhrada, podľa ktorej mal Súd prvého stupňa nesprávne skutkovo posúdiť požiadavky rozlišovacej spôsobilosti prihlasovanej ochrannej známky, považovaná za neprípustnú.

53 Henkel nakoniec vytýka Súdnemu dvoru, že nerozhodol o otázke, či posúdenie rozlišovacej spôsobilosti je potrebné vykonať ku dňu podania prihlášky ochrannej známky alebo ku dňu vydania súdneho rozhodnutia. Henkel sústavne upriamoval pozornosť na skutočnosť, že bol prvý, kto predstavil a uviedol na trh tablety na čistenie v spornom tvare. Ku dňu podania prihlášky by verejnosť nemala žiadny problém priradiť si konkrétny výrobok „tablety do umývačiek riadu a pračiek“ k spoločnosti Henkel ako jeho výrobcovi.

54 Je potrebné uviesť, že Súd prvého stupňa už odpovedal na túto výhradu v bodoch 41 a 42 napadnutého rozsudku uvedením, že nespôsobilosť prihlasovanej ochrannej známky označiť pôvod výrobku, *a priori* a nezávisle od jej používania v zmysle článku 7 ods. 3 nariadenia č. 40/94, nie je spochybnená väčším či menším počtom podobných tabliet už uvedených na trh a že za týchto okolností nie je potrebné rozhodnúť o otázke rozhodujúceho okamihu na posúdenie rozlišovacej spôsobilosti dotknutej ochrannej známky.

55 Treba konštatovať, že Henkel nepodporil svoju výhradu žiadnymi podrobnými tvrdeniami, ktoré by preukazovali, že Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol o tejto otázke. V dôsledku toho musí byť táto výhrada zamietnutá.

56 Keďže dôvod, ktorý uviedol Henkel, bol z časti nedôvodný a z časti neprípustný, odvolanie je potrebné zamietnuť.

O trovách

57 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe článku 118 tohto istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže ÚHVT navrhol zaviazať Henkel na náhradu trov konania a Henkel nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (ôsma komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Henkel KGaA je povinný nahradiť trovy konania.

Podpisy